

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.078 van 5 juli 2018
in de zaak A. 220.996/X-16.812.**

In zake : de NV RETAIL ESTATES
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Gerald Van Walle en Katrien Kempe
 kantoor houdend te 1930 Zaventem
 Luchthaven Brussel Nationaal 1K
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 december 2016, strekt tot de nietigverklaring van “[h]et besluit van de directeur-generaal van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Veiligheid en Preventie, Commissie voor Afwijking, van 18 oktober 2016 over de aanvraag ‘N 2008 Retail park Be-Mine Boulevard, Koolmijnlaan 201 in 3582 Koersel’ tot afwijking van de basisnorm bepaald in punt 2.1 van Bijlage 2/1 van het Koninklijk Besluit van 7 juli 1994 tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan de nieuwe gebouwen moeten voldoen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2018.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hendrik Baumans, die *loco* advocaten Katrien Kempe en Gerald Van Walle verschijnt voor verzoekster, en adviseur Jan De Saedeleer en attaché Frank Verduyn, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 23 oktober 2014 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Beringen aan Be-Mine de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een retailpark, waarin meer dan tien winkelunits zullen worden ondergebracht, op de steenkoolmijnsite te Beringen.

Een eerste advies van het agentschap Onroerend Erfgoed, van 18 juli 2014, is ongunstig, onder andere omdat het retailpark wordt neergezet naast als monument beschermde gebouwen en omdat niet de uitvoering van een groendak wordt gegarandeerd. De uitvoering hiervan heet nochtans noodzakelijk om een optimale integratie te verkrijgen van het grote nieuwbouwproject op de

site. Nadat Be-Mine alsnog de garantie geeft dat een groendak zal worden geplaatst, verleent het agentschap op 14 oktober 2014 een gunstig advies.

Ook het advies van de brandweer Beringen is gunstig, onder voorwaarden. Onder meer wordt vermeld dat iedere winkeleenheid groter dan 2500 m² wordt uitgerust met een automatische blusinstallatie (sprinklers) en een rook- en warmteafvoerinstallatie (hierna: RWA-installatie) en dat voor de opmerkingen waaraan niet kan worden voldaan een afwijking moet worden aangevraagd bij de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, commissie voor afwijking.

4. Op 7 mei 2015 wordt aan de commissie voor afwijking gevraagd om in afwijking van punt 2.1 van bijlage 2/1 van het koninklijk besluit van 7 juli 1994 ‘tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan de gebouwen moeten voldoen’ (hierna: het koninklijk besluit van 7 juli 1994), winkelunit 1, met een grootte van ongeveer 4203 m² die zich uitstrekt over een gelijkvloerse en een beperkte duplexverdieping, niet te moeten voorzien van een RWA-installatie.

Het advies van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 5 augustus 2015 is voorwaardelijk gunstig.

Op 27 oktober 2015 adviseert de commissie voor afwijking de aanvraag ongunstig. Luidens het besluit van het advies is de commissie, na onderzoek van de compenserende maatregelen die de aanvrager heeft voorgesteld, van oordeel dat het veiligheidsniveau niet equivalent is aan datgene dat het koninklijk besluit van 7 juli 1994 oplegt.

Bij besluit van 22 december 2015 maakt de directeur-generaal van de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, algemene directie Veiligheid en Preventie (hierna: de directeur-generaal), zich het advies van de commissie voor afwijking eigen en staat hij op die basis de gevraagde afwijking niet toe.

5. Op 11 april 2016 dient verzoekster, intussen eigenaar van het retailpark, bij de commissie voor afwijking een nieuwe afwijkingsaanvraag in, waarin zij voorstelt in een extra rookgordijn te voorzien over de volledige diepte van unit 1. Bijgevoegd is een 9 maart 2016 gedateerd technisch dossier van Technum.

Het advies van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 21 juni 2016 is voorwaardelijk gunstig.

Het advies van de commissie voor afwijking van 13 september 2016 is opnieuw ongunstig. De commissie meent de bijgebrachte studie niet te kunnen aanvaarden en besluit dat het veiligheidsniveau niet equivalent is aan datgene dat het koninklijk besluit van 7 juli 1994 oplegt.

De directeur-generaal beslist op 18 oktober 2016 om zich met betrekking tot de aangevraagde afwijking het advies van de commissie voor afwijking eigen te maken en om de afwijking op basis van dat advies niet toe te staan. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, doordat in de bestreden beslissing niet afdoende rekening is gehouden met de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen en doordat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de afwijkingsaanvraag niet werd toegestaan.

Toegelicht wordt in de eerste plaats dat in de feitelijke overwegingen van de aangevochten beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar een aantal feitelijke en compenserende brandveiligheidsmaatregelen in winkelunit 1, ofschoon ze een determinerende invloed hebben op de beoordeling van een gelijkwaardig veiligheidsniveau in het licht van de gevraagde afwijking.

In de tweede plaats doet verzoekster gelden dat de motivering onvoldoende uitgebreid is:

- de commissie voor afwijking citeert het brandweeraadvies van 8 augustus 2014 verkeerd; bovendien is het advies van de brandweer positief en moest, bij afwijking ervan, in de formele motivering van de beslissing worden vermeld om welke redenen het niet gevolgd wordt;
- anders dan de commissie voor afwijking beweert, bevestigen de studies die verzoekster in het kader van de afwijkingsaanvraag liet uitvoeren niet dat de evacuatieomstandigheden verslechteren; het technisch rapport toont aan dat er nauwelijks een verschil merkbaar is tussen een brand/rookontwikkeling in een ruimte zonder RWA-installatie maar met een rookscherp op 3 m van de vloer en een ruimte voorzien van een RWA-installatie conform NBN S21-208-1;
- verzoekster heeft op geen enkel ogenblik in haar afwijkingsaanvraag beweerd dat er tussen een sprinklerinstallatie en een RWA-installatie een mogelijke negatieve interactie zou zijn; de bestreden beslissing laat niet begrijpen waarop de commissie voor afwijking heeft gesteund om te overwegen dat deze mogelijke negatieve interactie niet bewezen is.

Beoordeling

7.1. Volgens het verzoekschrift zijn de volgende brandveiligheidsmaatregelen in winkelunit 1 “uitdrukkelijk niet in aanmerking” genomen in de bestreden beslissing:

- “- De compartimentsscheidende wand met de enige aanpalende unit bedraagt EI 120;
- De vloerbekleding bestaat uit gepolierd beton en behoort bijgevolg tot klasse A1;

- De bekleding van de verticale wanden is maximaal A1;
- De structurele elementen hebben conform de aangegeven calculaties:
 - R60 voor de betonwelfsels (dak);
 - R30 voor de houten kielstegwelfsels (dak);
 - R60 voor betonbalken conform de versterkte calculaties van de producent;
 - R60 voor kolommen conform de versterkte calculaties van de ingenieur stabiliteit.”

7.2. Het gaat om “elementen conform de normering voor 1 bouwlaag” waarin ook al volgens de aanvraag tot afwijking van 2 juli 2015 zou worden voorzien. Blijkens de weigering van de afwijking van 22 december 2015 waren ze onvoldoende om verzoekster vrij te stellen van de verplichte plaatsing van een rook- en warmteafvoerinstallatie.

Daar kennelijk in meegaand, diende verzoekster op 11 april 2016 een aangepaste vraag tot afwijking in waarin “bijkomend” wordt voorgesteld “een extra rookgordijn te voorzien over de volledige diepte van de unit”.

Met de bestreden beslissing weigert de verwerende partij opnieuw de gevraagde afwijking omdat het veiligheidsniveau met het “vast rookscherm dat het compartiment in twee rookvakken verdeelt” niet is verbeterd, “[i]ntegendeel”.

7.3. Dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden van oordeel blijft dat geen afwijking kan worden verleend van de verplichting om een rook- en warmteafvoerinstallatie te plaatsen, zonder dat zij met zoveel woorden in haar beslissing de hiervoor aangehaalde brandveiligheidsmaatregelen ter sprake brengt die zij eerder al ontoereikend bevond, maakt geen schending uit van de in het middel aangevoerde rechtsregels.

7.4. In zoverre verzoekster in de memorie van wederantwoord nog andere dan de sub 7.1. vermelde compenserende brandveiligheidsmaatregelen aanvoert waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou

zijn gehouden, gaat het minstens om een te late en dus onontvankelijke uitbreiding van het middel.

8.1. Inderdaad was het brandveiligheidsadvies van de brandweer van 8 augustus 2014 “gunstig”, zij het “indien rekening wordt gehouden met [onder meer] de in dit rapport vermelde opmerkingen”.

Tot die opmerkingen behoort dat iedere winkeleenheid groter dan 2500 m² uitgerust wordt met een automatische blusinstallatie (sprinklers) “en een rook- en warmteafvoerinstallatie, die voldoet aan de norm NBN S21-208-1”. Voor de opmerkingen waaraan niet kan worden voldaan, aldus nog het advies, “dient men een afwijking aan te vragen bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Commissie voor Afwijking”.

8.2. Hieruit volgt dat de directeur-generaal zich terecht de volgende overweging uit het advies van de commissie voor afwijking heeft eigen gemaakt: “Overwegende dat het advies van de brandweer gunstig is, mits het compartiment is voorzien van een sprinkler- en een rook- en warmteafvoerinstallatie of een afwijking wordt bekomen bij de Commissie voor Afwijking. Geen van beide zijn het geval”.

Niet de verwerende partij maar verzoekster begrijpt het brandweeraadvies verkeerd. Het blijkt niet dat de verwerende partij van het brandweeraadvies afwijkt.

Het middel is ook in die mate ongegrond.

9.1. Nadat de verwerende partij over de eerste aanvraag tot afwijking van de verplichting om een rook- en warmteafvoerinstallatie te plaatsen oordeelde dat het veiligheidsniveau van verzoeksters voorstel niet equivalent is aan wat het koninklijk besluit van 7 juli 1994 vereist, heeft verzoekster in haar tweede aanvraag in een extra rookgordijn voorzien.

De verwerende partij verwerpt het rookgordijn en stelt vast dat het veiligheidsniveau van de voorgestelde oplossing “nog steeds onvoldoende is ten opzichte van dit van de basisnormen”. Reden om het rookscherp te verwerpen is:

“De studies bevestigen dat de evacuatieomstandigheden in het geteisterde rookvak verslechteren ten opzichte van de situatie zonder rookvak [lees: rookscherp] en dat deze in het niet-geteisterde rookvak verbeteren.”

9.2. Verzoekster betwist dat. Zij meent “dat de uitgevoerde studies door het bedrijf Technum helemaal niet bevestigen dat de evacuatieomstandigheden verslechteren”.

De Raad van State deelt niet die mening. Het door verzoekster bijgebrachte rapport van Technum van 9 maart 2016 verschaft “nieuwe informatie” bij verzoeksters nieuwe aanvraag: “geen RWA voorzien maar wel een vast rookscherp”. Het bevat, op pp. 4, 6 en 8, printscreens met betrekking tot, eensdeels, een ruimte met een rookscherp tot op 3 m van de vloer en, anderdeels, een ruimte zonder rookscherp. De printscreens wijzen uit dat in geval van een rookscherp de situatie in het vak met de vuurhaard zowel qua zichtbaarheid als qua temperaturen wel degelijk slechter is dan bij afwezigheid van een rookscherp.

Dat wordt in het “Algemeen Besluit” van het rapport van Technum allerm minst tegengesproken. Wat het extra rookscherp betreft wordt daarin wel opgemerkt “dat het vak naast dit met de vuur- en rookproductie lange tijd rookvrij blijft en dat er in de eerste minuten geen verduistering is van de aanwezige verlichting”, maar van de weerslag op het vak mét de vuur- en rookproductie wordt in het Algemeen Besluit, opvallend, niets gezegd.

Evenmin toont verzoeksters betoog dat blijkens het rapport “het veiligheidsniveau in geval van installatie van een rookscherp op 3 meter van de vloer op geen enkele wijze is verslechterd ten opzichte van het veiligheidsniveau van een RWA-installatie”, de onjuistheid van de besproken reden voor het

verwerpen van het rookscherm aan. Het betoog gaat aan de precieze inhoud van die reden voorbij. Bovendien baseert verzoekster zich ervoor op onvergelykbare simulaties: anders dan de simulatie op p. 4 van het rapport (ruimte zonder RWA-installatie maar met rookscherm), betreft de simulatie op p. 7 (ruimte met RWA-installatie) “een zeer grote vuurhaard”.

Verzoekster doet niet aannemen dat de conclusie in het advies van de commissie voor afwijking dat de bijkomende waarborg van een extra rookgordijn die verzoekster in haar nieuwe en aangepaste aanvraag voorstelt, niet het veiligheidsniveau verbetert maar integendeel de evacuatieomstandigheden in de helft van de gevallen doet verslechteren, onvoldoende gemotiveerd is.

9.3. De commissie voor afwijking verantwoordt dan ook genoegzaam waarom het geboden veiligheidsniveau spijs het voorgestelde extra rookgordijn – nog altijd – onvoldoende is.

De betrokken grief is ongegrond.

10.1. Volgens een laatste grief laat de commissie voor afwijking verzoekster niet verstaan hoe zij ertoe gekomen is te overwegen dat “een mogelijke negatieve interactie tussen de sprinkler- en de rook- en warmteafvoerinstallatie niet is bewezen” en dat dit “dus geen reden [is] om de RWA-installatie niet te voorzien”.

Verzoekster geeft nochtans zelf het antwoord door tegelijk te doen gelden dat zij in haar aanvraag enkel schreef dat een RWA-installatie overbodig wordt geacht en de werking ervan “mogelijk als contra-productief” wordt beschouwd, “met name t.o.v. het sprinklersysteem”.

10.2. Het is niet verkeerd verzoeksters opmerking over een mogelijk contraproductieve werking van een RWA-installatie voor het sprinklersysteem te aanzien als een mogelijk negatieve interactie tussen die RWA-installatie en het sprinklersysteem.

De bekritiseerde overweging is kennelijk dan ook niets meer dan een antwoord op een opmerking van verzoekster – een antwoord waarvan zelfs niet wordt beweerd dat het foutief zou zijn.

Ook deze grief leidt niet tot nietigverklaring.

11. Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met het technisch rapport van de nv Technum Tractabel Engineering, het advies van de brandweer van 8 augustus 2014 en het advies van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 21 juni 2016.

Noch het advies van de brandweer van 8 augustus 2014 noch dat van de hulpverleningszone van 21 juni 2016 bevat het plaatsen van een RWA-installatie als voorwaarde. Ook in de voorwaarden van het gunstig advies van de hulpverleningszone van 13 mei 2015 werd niet bepaald dat de aanvrager moest voorzien in een RWA-installatie. Het advies van de commissie voor afwijking van 13 september 2016 wijkt volledig af van die adviezen door, zoals reeds besproken onder het eerste middel, uit te gaan van onjuiste gegevens en een foutieve interpretatie te hanteren van de resultaten uit het technisch rapport van de nv Technum Tractabel Engineering. Het advies van de commissie voor afwijking is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen, waardoor de bestreden beslissing is aangetast.

Beoordeling

13. Zoals reeds in randnummers 8.1 en 8.2 gesteld, wijken het advies van de commissie voor afwijking en de erop gebaseerde bestreden beslissing niet af van het voorwaardelijk gunstig advies van de brandweer van 18 juli 2014.

Evenmin wijken het advies van de commissie van afwijking en de bestreden beslissing dan af van de adviezen van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 5 augustus 2015 en 21 juni 2016 aangezien die adviezen alleen maar gunstig zijn op de expliciete voorwaarde dat alle opmerkingen uit het brandpreventieverslag van 8 augustus 2014 worden weggewerkt.

14. Voorts is uit het eerste middel niet gebleken dat het advies van de commissie voor afwijking of de bestreden beslissing zouden uitgaan van onjuiste gegevens of dat ze het technisch rapport van de nv Technum Tractabel Engineering verkeerd zouden interpreteren.

15. Voor het eerst in de memorie van wederantwoord ziet verzoekster ook hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij nooit is ingegaan op haar vraag om te worden gehoord. Deze grief, die ook al in het verzoekschrift kon zijn aangevoerd, is te laat en onontvankelijk.

16. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan “van artikel 4.3.3 en 4.3.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening [hierna: VCRO] in samenhang met het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’ en het

vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”, doordat de bestreden beslissing de plaatsing van een RWA-installatie op het groendak voorschrijft terwijl het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed van 14 oktober 2014 gunstig is en expliciet geen installaties van technische toestellen toelaat op het groendak.

Nader toegelicht wordt dat uit de artikelen 4.3.3 en 4.3.4 van de VCRO voortvloeit dat de stedenbouwkundige vergunning moet worden geweigerd indien uit het advies zou blijken dat de aangevraagde werken strijdig zijn met direct werkende normen. Te dezen heeft het agentschap Onroerend Erfgoed op 14 oktober 2014 finaal gunstig advies verleend over de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning voor een retailpark op een perceel palend aan een beschermd monument. Het agentschap achtte het aangevraagde verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening en de cultuurhistorische waarde van het aanpalende perceel, met dien verstande dat de aanvrager in een groendak moest voorzien zonder aantasting ervan door technische installaties of andere elementen die het landschap zouden vestoren.

Verzoekster dient de, op basis van onder andere dit advies, afgegeven stedenbouwkundige vergunning te kunnen vertrouwen en moet ook de zekerheid hebben dat zij “er op kan vertrouwen dat andere overheden, zoals de verwerende partij, deze beslissing eerbiedigt”. Verwerende partij moest in de bestreden beslissing rekening houden met de stedenbouwkundige vergunning en de verleende adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed. Zij oordeelde evenwel dat verzoekster in een RWA-installatie moet voorzien, wat lijnrecht ingaat tegen de stedenbouwkundige vergunning van 23 oktober 2014.

Beoordeling

18. Uitgangspunt van het middel is dat er voor het betrokken retailpark een stedenbouwkundige vergunning is verleend en dat dit slechts het geval kon zijn omdat het agentschap Onroerend Erfgoed een gunstig advies verleende, welk gunstig advies uitdrukkelijk vereist dat het retailpark wordt

opgericht met een groendak, wat dan weer onverenigbaar is met de plaatsing van een RWA-installatie.

19. Dit uitgangspunt, inzonderheid de onverenigbaarheid van een groendak – “zonder aantasting [...] door technische installaties of andere elementen die het landschap zouden verstoren” – met de plaatsing van een RWA-installatie, wordt door de verwerende partij in de memorie van antwoord formeel betwist:

“Ten onrechte voert verzoekster aan dat het technisch onmogelijk zou zijn om een rook- en warmteafvoerinstallatie te plaatsen op een groendak omwille van de bindende voorschriften van het Agentschap onroerend Erfgoed. Het is echter wel degelijk technisch mogelijk een rook- en warmteafvoerinstallatie te plaatsen zonder storende opstaande elementen die door het groendak uitsteken. De rook- en warmteafvoer kan met name ook gebeuren via een mechanische ventilatie of een natuurlijke ventilatie via de gevels of via een verzonken rook- en warmteafvoerinstallatie op het dak [...]. Verzoekster had ook kunnen kiezen voor kleinere compartimenten.”

De commissie voor afwijking, aldus nog de memorie van antwoord, “heeft al gelijkaardige dossiers behandeld waar het uitzicht van historisch erfgoed zo min mogelijk mag aangetast worden en toch een automatische rook- en warmteafvoerinstallatie werd toegepast”:

“Bij de bouw van het ondergrondse museum Memoriaal 1815 in Eigenbrakel mocht de grasvlakte naast de Leeuw van Waterloo niet ontsierd worden door rookluiken en is een rookluik ontwikkeld dat helemaal verzonken werd in de grasvlakte. Bij de bouw van museum Hof van Busleyen in Mechelen zijn de verluchtingsopeningen weggewerkt in de plantvakken in de daktuin van het ondergrondse museum.”

20. Verre van dat in de memorie van wederantwoord te betwisten, lijkt verzoekster de zienswijze van de verwerende partij er eerder in te bevestigen, meer bepaald door alleen te doen gelden dat het haar niet verboden was om een aanvraag tot afwijking te doen zelfs al was een plaatsing van een RWA-installatie wel mogelijk en dat zij, in plaats van andere technische mogelijkheden te zoeken, heeft gekozen voor de mogelijkheid om een afwijkingsaanvraag in te dienen.

21. Niet eerder dan in haar laatste memorie komt verzoekster ertoe enigszins de beweerde onverenigbaarheid te onderbouwen: met een nieuw bijgebracht stuk 17 beoogt zij aan te tonen “dat elektrisch gestuurde rook- en warmteafvoerkoepels gemiddeld tussen de 30 en 50 centimeter hoog zijn [...] en bijgevolg opvallend zichtbaar zijn bovenop het groendak en het uitzicht op het groendak verstoren”.

Waarop de verwerende partij in haar laatste memorie herhaalt “dat er naast rook- en warmteafvoerkoepels die verzoekende partij aanhaalt ook andere koepels bestaan die verzonken in het dak kunnen ingebouwd worden en daardoor niet storend zijn bovenop het groendak” en dat bovendien “ook een mechanische ontroking of een natuurlijke ontroking via de gevels een oplossing kunnen bieden”.

22. In de gegeven omstandigheden overtuigt verzoekster er niet van dat het middel op een juist uitgangspunt berust. Ook het derde en laatste middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwijst verzoekster in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli 2018,
door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust